

MENEN

TINE ZIET (290)

TINE MONIEK

KROKET

Vorig weekend is het eindelijk nog eens van gekomen om met ons vijven te gaan eten. Al een heel decennia proberen we toch op bepaalde verjaardagen samen te komen met ons gezin van weleer. Zonder schone zus, schoonbroer en kinderen. Niet om te roddelen of omdat we de 'aanhang' niet leuk vinden. Gewoon als vanouds met moeder, broers en zussen aan één tafel. Ook al zitten we inmiddels allemaal op een andere stoel, het heeft iets vrouwelijks om net als vroeger samen te eten. Dat onze moeder ons verbindt, samen met dat gemis om een vader die er niet meer is, is natuurlijk een feit. Deze keer was het misschien net iets intenser. Er is in een jaar tijd dan ook heel wat gebeurd.

We zaten aan een ronde tafel en net als vroeger waren we bijna allemaal te

“In het verleden werd ik al vaker bedrogen door een portie kroketten”

laat. Al had dat vooral te maken met de gekozen locatie. Niemand van ons was er al eerder geweest: we moesten tussen de rukwinden en stortregen door zoeken in een buurt die ons niet meer vertrouwd was. Mijn moeder en ik hadden pech: we liepen het meest verkeerd. We hielden ons dapper vast aan onze paraplu en voelden de diepte van enkele regenplassen. Maar we kwamen niet als laatste aan.

In een nostalgische bui vroeg ik als enige het ene gerecht dat met aardappelkroketten werd geserveerd, omdat me dat toch altijd aan de wat chiquere familieeeten doet denken. Mijn broers grabbelden elk een kroket uit mijn schaalje. Dat was niet erg: er was nog steeds kroket genoeg voor mij alleen. Zo'n restaurant was het gelukkig wel. In het verleden werd ik al vaker bedrogen door een portie kroketten. Alsof vier miezerige nootjes genoeg zijn om mij onder te dompelen in die nostalgie van jubilea en communies! Nee, als je moet beknibben op puree en paneermee, serveer het dan niet!

Daar zaten we op ons best. Gniffelend om wat er werd gezegd. Ik durf het bijna niet te schrijven. Natuurlijk doe ik het toch. We waren bijna koket.

LAUWE KORT

Wandeling vervangt kerstmarkt

LAUWE Dit jaar organiseert men geen kerstmarkt meer bij Lauwe's kersthuysje in de Waterstraat. Corona heeft de initiatiefnemers aan het denken gezet, nu komen ze met een nieuw concept waarbij ze het aantal aanwezigen kunnen spreiden. Vanaf dit jaar organiseren ze een bewegwijzerde wandeling. Heel het parcours is verhard en toegankelijk voor rolstoelgebruikers en kinderwagens. Van 6 december 2021 tot en met 6 januari 2022 kan men de wandeltocht aflopen op een zelf gekozen tijdstip. Wie 's morgens vroeg of 's avonds laat start kan meer dan 70.000 kerstlichtjes bewonderen aan het kersthuysje. (WO)

Diashow komt er nu toch aan

LAUWE Tot twee maal toe hebben ze bij DZL hun diashow door corona moeten uitstellen, maar op vrijdag 15 oktober is het zover. Dan stelt DZL hun diashow voor in het C. C. Guldenberg in Wevelgem. Ze brengen weer een kwalitatief programma met digitale reportages uit zowel binnen- als buitenland. Alle info kun je vinden op de website van DZL Lauwe. De Digitale Foto Show *Zien* kan men gaan bekijken op vrijdag 15 oktober, aanvang om 19.45 uur. Toegangsprijs 5 euro. Wie vooraf reserveert, betaalt 4 euro. Dit kan op digitalaazienlauwe@telenet.be of op 0476 645 679. (WO)

Wannes Vlaeminck scoort op EK Acrogym

LAUWE Op het Europees kampioenschap Acrogym gehouden in het Italiaanse Pesaro werd Wannes Vlaeminck (Menen) tot twee keer toe gekroond als Vice-Europees kampioen. Het team Heren Vier bestond naast Wannes Vlaeminck (Vaste Vuist Lauwe) verder uit Simon De wever (TK Werchter), Jonas raus (Gymfinity) en Viktor Vermeire (Sportac Deinze). Ze werden tweede Allround en in het onderdeel Balans. Wannes zelf turnde een sterk parcours en de ploeg scoorde met hun legendarische combinat oefening een totaalscore op de drie oefeningen samen van 83,940 punten. (WO)

GALLOO MOET ZOWEL BELGISCHE ALS FRANSE CORONAMAATRE

“Een gevolg van de land

MENEN Driewerf hoera: we namen met z'n allen afscheid van het mondmasker. Het klein stukje stof was al maandenlang de inzet van ontelbare discussies op het hoogste politieke niveau en op 1 oktober schreeuwden we victorie. De werknemers van Galloo schreeuwden iets minder hard, want hun mondmasker houden ze nog steeds op zak. “Een masker? Ja, in dat gebouw wel maar in dit gebouw hier niet meer!” De site in Menen is uitgegroeid tot een pijnlijk voorbeeld van coronakafka.

DOOR CHRISTOPHE LEFEBVRE

In het kielzog van de coronapandemie volgden een wirwar aan regels en maakten we kennis met maatregelen die niet altijd even duidelijk waren. Er waren de federale, gewestelijke, provinciale en zelfs gemeentelijke beperkingen waardoor het voor heel wat mensen vaak een calvarietocht was wanneer ze ergens heen moesten. Voor de bewoners van de grensstreek kwam er dan nog een internationale wetgeving bovenop, die het dagelijkse leven grondig in de war stuurde. Van gesloten grenzen tot PCR tests en het ondertussen bijna symbolische mondmasker? Wie op stap ging, had nood aan een kleine gereedschapskist om alles bij te houden en van een zekere uniformiteit was geen sprake.

LANDSGRENS

1 oktober 2021 werd dan ook niet alleen de dag van de bevrijding, het werd meteen ook de dag dat het leven voor de Belgen er weer heel wat eenvoudiger op zou gaan worden. De kakofonie aan regels werd van tafel gevergd en vanaf dan werd het opnieuw voor iedereen gelijk. Vooral het mondmasker mocht, in Vlaanderen dan toch, naar de eeuwige jachtvelden worden verbannen. De werknemers van Galloo, de ecologische wereldspeler uit Menen, konden vanaf die dag opnieuw het bedrijf binnen zonder op de vingers getikt te worden met de bijna standaard geworden zin: *vergeet je mondmasker niet*. Vrijheid, of toch niet helemaal, want halverwege het gigantische bedrijventerrein moet het masker opnieuw op en ook in de gebouwen is het dragen soms verplicht en soms weer niet. “Een gevolg van de landsgrens die dwars door onze site loopt en natuurlijk heeft elk land zijn eigen pallet aan regels.” Jasper Torreelle, die aan het roer staat van de communicatie- en

marketingdienst van het bedrijf, probeert duidelijkheid te scheppen in deze bizarre situatie. “Vroeger bepaalde de Leie hier de landsgrens, maar die werd jaren geleden rechtgetrokken en hier gedempt. Op die manier kwam hier een groot stuk grond vrij, waarop we het bedrijf hebben laten evolveren. De landsgrens, die bleef natuurlijk gewoon waar ze was, waardoor Galloo voor een stuk in België en voor een stuk in Frankrijk kwam te liggen. Dat zorgde op zich nooit voor problemen, tot de coronacrisis natuurlijk.” Zowel België als Frankrijk gingen op slot en begonnen de afgelopen maanden systematisch hun maatregelen af te bouwen. De werknemers van Galloo moesten dan ook met zowel de Belgische als de Franse regels rekening houden. “Voor de overheden was het een duidelijke zaak: ieder land zijn beperkingen en iedereen op het grondgebied moet zich naar die beperkingen schikken”, gaat Jasper verder.

“Ons gebouw staat in Frankrijk dus zodra we de deur van het bureel openen, gelden de Franse coronamaatregelen”

“Dat wil dus zeggen dat iedereen die hier over ons terrein wandelt, plots de grens

oversteekt en zich dus moet aanpassen aan die wetten. Je ziet die grens natuurlijk niet en hoewel iedereen die hier werkt dat weet, stond niemand daar in het verleden echt bij stil. Het was een virtueel iets, een theoretische scheidingslijn die niemand hinderde en altijd wel een leuk verhaal opleverde. De gevolgen van die lijn zijn nu helaas wel zichtbaar, maar als bedrijf kunnen we daar weinig tegen beginnen.” We wandelen over de site en stappen het bureel van Hanne Debruyne (33) en Evy Verlinde (46) binnen. De dames staan in voor het wegvan van de onophoudelijke stroom aan vrachtwagens die er de revue passeert. Hoewel beiden de Belgische nationaliteit hebben en ze voor een Belgisch bedrijf werken, is het mondmasker er de norm. “Het gebouw van waaruit wij werken staat in Frankrijk dus zodra